

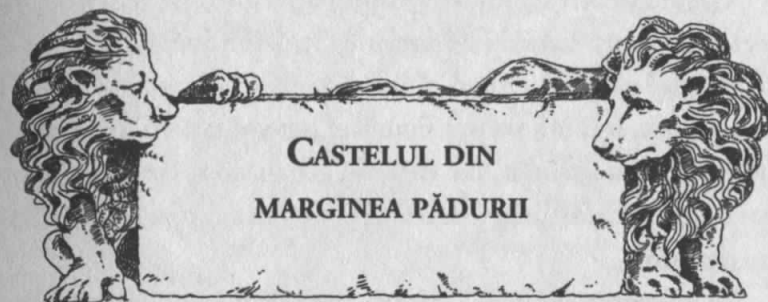

CUPRINS

Castelul din marginea pădurii / 9
Șerpi de apă și antrenamente de scrimă / 17
O vizită neașteptată / 24
Vești proaste / 27
O mică greșală în efectuarea vrăjii / 34
Mic dejun aniversar pe covor / 41
Osmund cel lacom / 50
Planul lui Igraine / 58
La castelul Stâncii Posomorâte / 65
Prietenul din groapa groazei / 70
Fuga din castelul Stâncii Posomorâte / 80
Uriașul Garleff / 83
Cavalerul cel Trist / 90
Regulile cavalerilor / 95
Principele cu un ochi / 103
Castelul asediat / 111
Botul leului de piatră / 115
Gălbenuș de ou și bucățele de măr / 124

Lupta magilor /	134
O ofertă nobilă /	146
Planul lui Albert /	153
În cortul cavalerului Țepos /	159
Provocarea /	168
Un scutier pentru Cavalerul cel Trist /	176
Ultimele pregătiri /	179
Lupta cavalerilor /	185
Misterul este dezlegat /	201
Cele trei doamne de pe Muntele Lacrimilor /	210

Igraine se trezi pentru că i se plimba ceva pe față, ceva cu multe picioare. Deschise ochii și acolo, în vârful nasului, se afla un păianjen mare și negru. Igraine nu se temea de nimic pe lumea asta așa de tare ca de păianjeni.

– Sisifus! șopti ea cu voce tremurândă. Sisifus, trezește-te! Alungă păianjenul!

Motanul își ridică fața cenușie de pe abdomenul lui Igraine, clipi, se întinse și înșfăcă păianjenul de pe vârful nasului ei. Hap! Păianjenul dispăru.

– Am zis eu ceva despre înfulecat? Igraine își șterse obrazul de saliva piseului și îi făcu vânt motanului din pat. Un păianjen pe nas, bombăni ea și trase înapoi pătura, și asta cu o zi înainte de ziua mea de naștere. Asta nu poate prevesti nimic bun.

Lipăi cu picioarele goale până la fereastră și privi afară. Soarele se ridicase deja sus, deasupra castelului Pătrunjelului

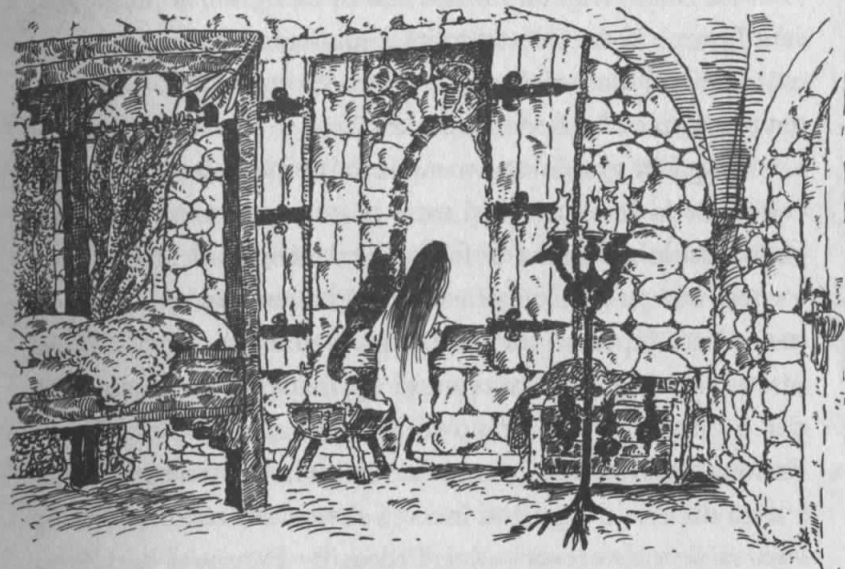
de Câmp. Turnul își arunca umbra peste curte. Pe creneluri porumbeii își făceau toaleta, iar jos, în grajd, fornăia un cal.

Castelul Pătrunjelului de Câmp aparținea de mai mult de trei sute de ani familiei lui Igraine. Stră-străbunicul mamei ei construise castelul. (Poate că îl construiseră chiar alți strămoși ai acestuia, Igraine nu era sigură.) Castelul nu era mare, avea doar un turn înclinat, iar zidurile aveau doar cu puțin peste un metru grosime, dar pentru Igraine era cel mai frumos castel din lume.

În curtea castelului, printre pietrele pavajului înfloreau flori sălbatice. Sub acoperișul turnului își făceau cuib primăvara rândunelele, iar în șanțul ce înconjură castelul, sub nuferii albaștri, trăiau șerpi de apă care îi mâncau lui Igraine din mână. Poarta cetății era vegheată de doi lei din piatră. Erau ghemuiți sus, pe cornișa zidului. Când Igraine le curăța mușchiul de pe coamă, aceștia torceau ca pisicile, dar când se apropia un străin își arătau dinții de piatră și urlau atât de înfiorător, încât chiar și lupii se ascundeau în pădurea vecină.

Leii nu erau singurii paznici ai castelului Pătrunjelului de Câmp. De pe ziduri priveau figuri grotești din piatră, care se strâmbau groaznic la orice străin. Dacă îi gădilai la nas cu o pană de rândunică, râdeau atât de tare, încât murdăria lăsată de porumbei pe coama zidului se fărâmița, dar gurile lor largi puteau înghiți ghiulele și sfărâma între dinți săgeți incendiare, de parcă pe lume nu ar fi existat nimic mai gustos.

Din fericire, aceste figuri grotești nu mai avuseseră parte de mult timp de săgeți ori ghiulele. Castelul Pătrunjelului de Câmp nu mai fusese atacat de mulți ani. Mai demult, înainte de a se naște Igraine, fuseseră vremuri mai puțin pașnice,

pentru că familia ei poseda cărți de farmece pe care și le-ar fi dorit mulți bărbați importanți. Cavaleri briganzi, principi, baroni și chiar doi regi atacaseră castelul pentru a fura cărțile. Dar se retrăseseră cu toții fără succes și, de atunci, vremurile deveniseră mai pașnice.

– Simți mirosul?

Igraine îl puse pe Sisifus lângă ea pe pervazul ferestrei și trase în piept aerul răcoros al dimineții. Simți în nări izul plăcut al cenușii de lemn, al mierii și al verbinei. Din fereastra cea mai de sus a turnului se înălța către cerul dimineții un licăr roz. În spatele acelei ferestre se afla camera de lucru a părinților lui Igraine. Nobilul sir Lamorak și frumoasa Melisande erau cei mai mari magi de la Pădurea Fremătătoare până la Colinele Uriășe.

– De ce fac vrăji dimineața atât de devreme? șopti îngrijorată Igraine la urechea ascuțită a lui Sisifus. Probabil că nici măcar nu au luat micul dejun. Oare le este teamă că nu va fi gata la timp cadoul pentru mine?

Alungă în grabă câteva molii de pe pantalonii din lână, coborî de la fereastră și își trase peste cap cămașa de zale a străbunicului. O purta în fiecare zi de când o descoperise în camera cu arme, deși îi atârna până la genunchi și trebuia să recunoască faptul că nici nu era prea comodă. Albert, fratele mai mare al lui Igraine, voia să devină mag, ca părinții lui, dar Igraine găsea că vrăjitoria era groaznic de plictisitoare. Formule magice, descântece, liste cu pulberi și tincturi magice – avea dureri de cap când încerca să memoreze totul. Nu. Ea voia să fie ca străbunicul ei, Pelleas de Pătrunjel de Câmp. Dacă era să crezi ce se spunea în familie, el fusese un cavaler care participase la turnire și de dimineața până seara trăise în aventură. Albert râdea de dorința ei, dar așa sunt frații mai mari. Din când în când Igraine se mai răzbuna vârându-i cărăi în mantia de mag.

– Nu ai decât să râzi! spunea ea când el o tachina. O să vezi, pariez pe zece dintre șoriceii tăi dresați, că într-o zi voi câștiga turnirul organizat de rege.

Albert își iubea șoriceii, și totuși acceptase pariul cu Igraine. Sir Lamorak și frumoasa Melisande schimbau câte o privire îngrijorată când fiica lor apărea în cămașa de zale la micul dejun. Nu, familia ei nu înțelegea nimic din planurile ei de viitor.

– Hai, Sisifus! Igraine își puse centura și îl strânse sub braț pe motanul care căsca. Vom spiona pușin.

Coborî în sala cavalerilor sărind câteva trepte deodată, trecu prin dreptul portretelor străbunilor ei (toți cu priviri posomorâte) și trecu de marele portal care dădea în curte. Era o zi minunată și caldă. Între zidurile înalte ale castelului, se simțea parfumul florilor care se amesteca cu izul gunoiului de șoareci.

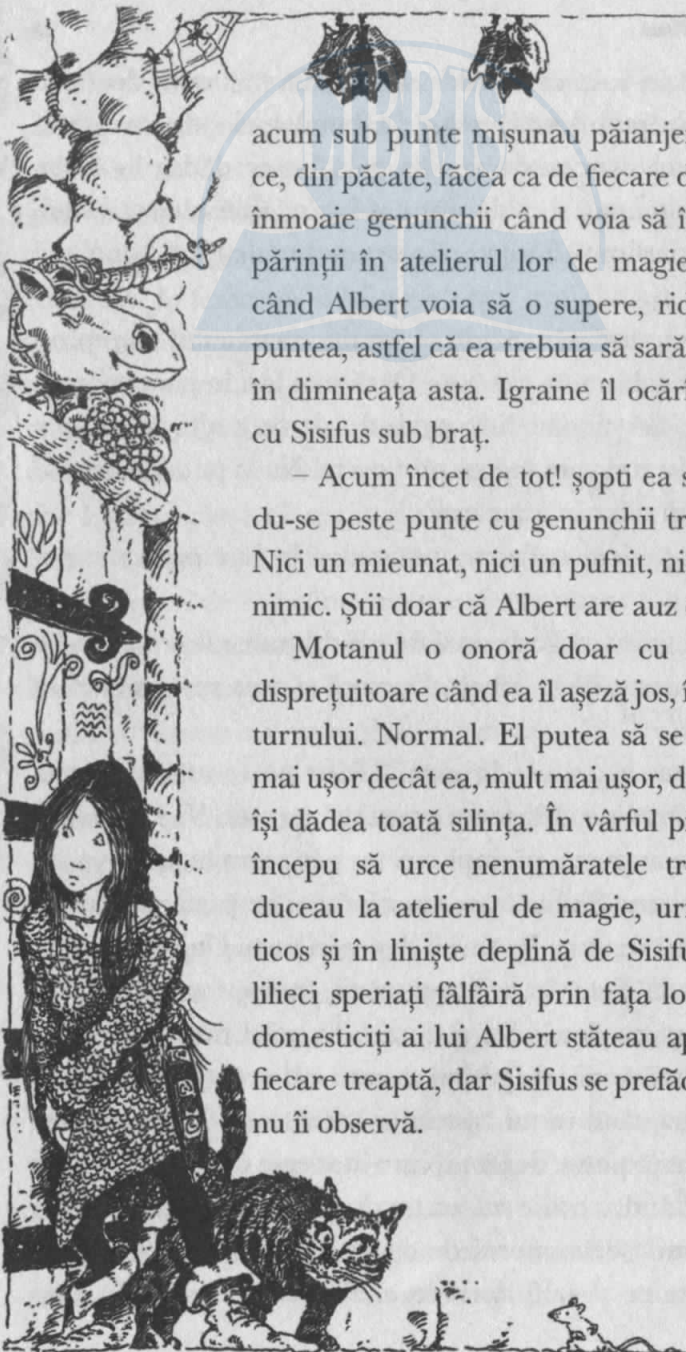
– Sisifus, Sisifus! i se adresă Igraine motanului cu reproș, în timp ce cobora cu el scara. Dacă mai lași în pace șoarecii lui Albert, aceștia vor fi în curând atât de mulți, încât vom călca pe ei când vom merge prin curte! Nu ai putea măcar să îi mai sperii din când în când?

– Prea periculos, toarse motanul și închise ochii somnoroși.

Pisoii putea să vorbească de când Igraine îl presărase cu praful fermecat de la Albert. Doar că el avea rareori chef să o facă.

– Ești un laș, spuse Igraine. Albert nu te va transforma niciodată în câine, deși te tot amenință cu asta. Nici nu poate. Și chiar de ar putea, părinții mei nu i-ar permite așa ceva.

Ca răspuns Sisifus trase un căscat și se prefăcu apoi că doarme, în vreme ce Igraine îl ducea în turn. Unicul turn din castel se afla exact în mijlocul curții, înconjurat de un șanț adânc, departe de clădiri și de zid. În acest turn rezistaseră asediilor strămoșii lui Igraine, pentru că în el te puteai bari cada atunci când restul castelului era cucerit. Peste șanț era întinsă doar o punte de lemn, care în vreme de război putea fi ridicată. Cândva trăise sub ea un dragon (în cronicile familiei era denumit „devoratorul de cavaleri“, deși nu fusese prea mare). Igraine și-ar fi dorit ca el să mai fi trăit acolo, căci

acum sub punte mișunau păianjenii – ceea ce, din păcate, făcea ca de fiecare dată să i se înmoaie genunchii când voia să își viziteze părinții în atelierul lor de magie. Uneori, când Albert voia să o supere, ridica puțin puntea, astfel că ea trebuia să sară. La fel ca în dimineața asta. Igraine îl ocări, dar sări cu Sisifus sub braț.

– Acum încet de tot! șopti ea strecurându-se peste punte cu genunchii tremurând. Nici un mieunat, nici un pufnit, nici un tors, nimic. Știi doar că Albert are auz de liliac.

Motanul o onoră doar cu o privire disprețuitoare când ea îl așează jos, în fața ușii turnului. Normal. El putea să se strecoare mai ușor decât ea, mult mai ușor, dar Igraine își dădea toată silința. În vârful picioarelor, începu să urce nenumăratele trepte care duceau la atelierul de magie, urmată tac-ticos și în liniște deplină de Sisifus. Câțiva lilieci speriați fâlfăiră prin fața lor. Șoricicii domesticiți ai lui Albert stăteau aproape pe fiecare treaptă, dar Sisifus se prefăcea că nici nu îi observă.

Ușa grea din stejar în spatele căreia se afla camera pentru vrăji avea pe ea desene magice, iar drept clanță folosea un șarpe din alamă, căruia îi plăcea să muște străinii de mână.

Igraine lipi precaută urechea de ușă și ascultă. Auzea vag cântul ușor al cărților cu farmece. Sisifus i se freca de picioare și torcea. Voia micul dejun.

– Ce ți-am spus eu? șuieră Igraine și îl împinse deoparte. Nici un sunet!

Dar în același moment se deschise și ușa. Doar puțin, exact atât cât Albert să își poată vârî capul.

– Știam eu! spuse el și afișă zâmbetul de Ce-soră-mică-și-proastă-ești.

Avea nasul plin de cenușă de lemn și în păr îi stăteau doi șoricei.

– Am trecut absolut întâmplător pe aici, îi spuse Igraine. Voiam să aflu când vom mânca de dimineață.

Albert zâmbi și mai larg.

